

מסורת הש"ס

עין משפט
גד מצוה

(6) ב"מ קב. [ולקמן]
קחל: וספחא פ"י הי"ב.
(7) לעיל קחל: (א) ו"ל
חור לוח, (ב) ומעלה: (ג)
(8) ו"ל כ"ד גלוק וזו עבד
ערוך ערן קב. וכן חמי
נבש"י עירובין נג. [ע"ר חמי
כ"ד:] (1) ופ"י לח: ע"ש,
(2) ו"ל ונתן לח: (3) ג"ל
יוני. ע"כ, (4) ונפיק:
(5) ע"ר ערוך קחל:
מ"ל ח מה שפ"י ע"ש כ'
מנאלא: (6) ו"ל קחל:
מנאלא. (7) ונפיק: כ"ד כ'
פ"י סק"י כחז דל"ל גלוק
לזין דף כד. לחסון כנטיב
מקיס בדחלח לעשות לעיל
קב. וס"ש אדחלח.

בליון הש"ם

במ' דרך נשר איקרי. כעין
זה לעיל דף פח ע"ב ולקמן
דף קמ ע"א ברכות דף לה
ע"ב פירושין דף ז ע"ב
יומא דף י ע"א ב"מ דף פז
ע"ב מנחות דף לו ע"א:

הנהות הב"ח

(א) נב' רזני
עליה וצפרים שקנו
בטפוחים: (ב) רש"י ד"ה
נפמי מלח וס' הדיא
איתתא דלסאי:

לעזי רש"י

בויל"ש [בוילי"ש].
כרים ששמשו כקני יונים.

מוסף דעם 11

יוני שובך. שמקטש
מוותוהסין כדס וקטין
כדקין וזין אלן
זיין קטסוהסין הנדלס
כדסס (כ"ס קט). חייב
כשילוח. קטס כן רונס
על כססין. קטס כן כן
יקרס פרט למחוס, דללו
מוחין ניוס (ססס). שקטנ
כדסדס. סמנדו וזלס
היט וזין חזרות לניס
ומחין כדססס וסדסס ללו
קטסס חז, סכססס כן
לכרות, אלן אל כניס קט
ססור ולעיי קדס.

שיטה מקובצת

ט] דאע"ג דלא אמר עלי
מיחייב דכתיב את הערכך:

יכול אף. ערכין מהפירשן יפטר: תלמוד לומר ונתן את הערֶכְךָ קדש. אין ערכין קדושים עד שעת נתינה וקרא הכי ערֶכְךָ ותשכח לו הכסן למקדש את שדה מקנה את מנכס הערֶכְךָ ושכריו ושכריו ואת הערֶכְךָ קאי אערכין דלויין בצדקין הקדש כתיב לעיל מנייה ויהי לו כלל שום נתינה: ה"ג לפי שאלמר שלח פסלה. ב' פעמים שומע אני לעזור אחר המנוה ואח"כ עד שחנא לידו: ח"ל כי יקרא בחבורה. הכתוב מדבר לשכירקא: קן מ"מ. אפילו באפריסן אחד או בגיזה אחת דכמן במתמנין: לפור טוררה כל שטאה. לקמן מפרש ש"ר יחזק שוף משמע בין שטאה בין טוררה אבל אפרו אף שטאה פירשין טוררה.

לפי חשבון נפשו נחשבתי חנה כנפדרים
נמי. משמע כה"י. כגון כנפדרים
וכשה שאני משתמרת ללא קניא
ליה תלדו ללא מומין הוא: כדרך.
לכניא כה"י: שאין קנו בידך. יוני
קן מומין קן ולן קני קן: יוני
שוכן. יוני מלכודת שקנו שבין
ובשליה פקקין פקין הא כיון דחלדו
קוה לו הניצו מומין הוא:
שפיחים. שמועין קדרות קטנות
תחומה וקורין בוי"ש: וכיכוס.
דירות ומגדל עיר: שקנו כנפדרם.
שמדדו דהשחא לין קנו בידך: ועוד
לנפין למח לי. משום כה"י דפרס
הואיל וקופטו לרבות את הכל: אלא
לנפין. מיבעי ליה תליח את שחי
כבר שלו ומרדו: כדרך. נמי מיבעי
ליה ללמדני יהודה: קן כים.
ששעף חייא את האילן והיה קן
בגשאו מיב שלח דים נמי איקרי
דך: קן כשמים. עוף נושא אכל
חאיר: דך סממא לא איקרי. אכל
ים איקרי דך סממא העומן כים
רס: ואדמה על ראש. אש"פ שים
בגשאו ולא אכדה את שמה ש"מ אדם
גופיה אדמה הוא מדלא אכדה את
שמה ללא קרייה עפר והשחא נמי
על הארץ קרינא ביה: ועוד וזה
שאלו ממנו מנין למשה רמז קודם
שכא שסופו לבא: כגסם הוא.
כגסם בגימטריא כמו משה וכמי
סס והיו ימיו מלאה ועשירים שנה
וכן היו ימי משה לומר עמד
לבא כגסם משה מן הנולדים וזה
ימיו: מנין. למעשה המן: המן
העץ. ימלה על העץ: למעשה אספה.
הסתר אסמיר ימיו אסתר יהיה
הסתר פנים ומלאוהו כרות רבות
ורעות: מנין. לגדולת מרדכי: מר
דרור. וקרי ליה ראש לשמים
לדקוים ואנשי כנסת הגדולה: חד
מני דהרמאיוס וחד מני הרמאיוס:
הורדוס. החמיל לתפסקה בגדולתו:

לירידי חוין לי. הן שנארו מבני
א. כל שורה ארבע ברחב מיל ואמרן קירי קירי אדוני אדוני קירי
ליל שחין מדקדקים בלשונם (ו) ההוא דלחמי לקמיה (דברי יצחק)
בירי שפלא הויה לי וגבגבן מין: **סומא**. שוטה בלא ראות: **אימא קירי**.
ללאות שאת קורא אדון ערד הוא כל שהיה הוא ערד: **אפסיה**. ערדים
כל שאל דבריו משולם: **מילין ס"ד**. ואמר כר כהנא דלחמי חזי לי
א. **במילין**. על ידי כשפים מלומדות לדבר אותן עופות: **עוף משמע**
דברים (ד) כל עוף טהור תאכלו וכחיו (סס) כל שרץ העוף טמא הוא לכם
זהו זכר דמות לפור וע"כ אטמאים נמי מזהיר ומזהיב משמע מזה
דור טהור. משמעמי מיניה וכך ללחמי טמאים וחגבים: **הא שמע**.
חזי קמיה ומזהיב אדכרניהו דוד לאו מלפניו וכך ללחמי חגבים:
ובעפיה

מדרך בדרב יהודה ב' וא"ת אמאי אינטרדך ריבינא לן שנים דלי משום דכתיב על הארץ אי"כ לא ליכתוב

זכרן ולשתוק מעל הארץ ומיהו על
 הארץ אלטרין למעוטי נשר בשמים
 אלכל קשה דל"ח מאי פריך בנמון
 מנא קן בשמים הכי נמי דמחייב ומאי
 קרואה לא כמי על הארץ וגרלה
 דפריך דקן בשמים נחייב מנדכר ומעל
 הארץ נמעט שנים כמה רחמי:
תא שמע הבניתי ב"ח צפור
 בנק וגו' וזו אחר
 כמי (מהלם יא) איך תאמר לנפשי
 נודי הרכס לפור י"ל דפשיטא דדוד
 לנפוך טבור היה מומה עלמו וכן
 (שם קדו) כלפור מלטה מפח
 יוקמיס (שפיח תל) כלפרי עפות
 וז"ל והא כמי (מהלם שד) גם לפור
 מנא לא בית דלחיי נמי בטמא דאטו
 טבור מנא טמא לא מנא ומיהו
 אפשר דמיייר דטבור כדמוכה סיפא
 דקרא דכמי ודודו קן לה ואסור
 דדור להא טבורה כדמוכה אלכל
 טריפות (ועל דף פג) והא דכמי
 (מהלם קד) אפשר שם פריס יקנו
 כדלוג וגו' אפשר דכלל חסדה הס
 סל הטמאים אלפריס היינו טעורה:
 טריפות

למה לי מבי יקרא נפקא כי יקרא פרט למוזמן ועוד
לפניך לאתווי שהיו לפניך ומרדו בדרך כדרך יהודה
יהודה אמר רב ימצא קן בים חייב בשילוח שנאמר י-
דך וגו' אלא מעתה מצא קן בשמים דכתיב דרך-
דמייחב בשילוח הקן דרך נשר איקרי דרך סתמא
פפונאי לרב מתנה מצא קן בראשו של אדם מהו י-
משה מן התורה מנין בשגם הוא בשר הזמן מן ה-
אסתר מן התורה מנין ואנכי הסתר אסתיר מרדכי
מר דרור ומהרגמין מירא דכיא ואיזהו שאינו מ-
שמעון חד תני הדרסיאות וחד תני הדרסיאות מאן דר-
הודים ומאן דתני הדרסיאות על שם מקומן אמר
וקיימן שיתסר דרי בפתי מילא והוה קרא קירי קירי
הוה קרי קירי קירי אמרה לא חברהה סומא אמרי לי
אמרי קירי א"בי איתיה ושהמוה "א"א איש אמר לי
ס"ד קרא אימא במילין עוף טמא פטור מלשלה: מנ-
קרא כי יקרא קן צפור לפניך עוף משמע לן בין
טהור אשכחן דאיקרי צפור טמא לא אשכחן דא
תבנית כל צפור כנף מאי לאו צפור בין טהור בין
צפור טהור כנף טמא וחגבים ת"ש¹² החיה וכל בהמה
לאו צפור בין טהור בין טמא וכנף חגבים לא צפור מ-
תא שמע¹³ כל צפור כל כנף מאי לאו כדמקשינן ל-
ואתה בן אדם אמור לצפור כל כנף מאי לאו כדאק-

בניהם של יוני הורדוס: וקיימא שים כרי דרי. ט"ז שורות: בפס' ה' הא לשון ארון כירי הוא עבד כדלמר בעירובין (דף ג): גבי בני הורדוס: דנעט למימר מרי קירי עטל הוית לי ונצווה ממני ואמרם כמו שאנו אומרים: אמרם לם. יהי לחברתה: סומא ואימא קירי כירי ששאריו מעבדי הורדוס ושטמיו: אמר לי ר' הנינא מילין. דברי ר' והרי רב כהנא מעבד הוה: דלכנר הוי לאו דקושטא הוא לל הוה אמר: כי עטא וכו'. (א) הוה כתיב עף הוה משמע עץ עמא די טורא דכרמתיבין דמדיב (ויקרא') וזו משקלו מן העוף: פ"ט. דההירי הכבוש שולן לעשות עץ

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones